

sem videl. Tudi sam pravi, da vedno snuje in premišljuje povesti. Nekatere so silno otožne in žalostne vsebine. „Take mi je pravila mati“, odgovarja, če ga vprašujem, zakaj misli na take dogodke. Rožanec bo brez dvoma pisatelj. Oh, koliko drugih talentov ima! Kmalu v začetku leta je narisal v šoli sličico. Sošolec Rus mu jo vzame ter jo odnese pokazat gospodu razredniku. Rožanec je ves prebledel od strahu, češ, kaj bo sedaj? Gospod razrednik pa je gledal sliko, gledal, nato pa rekel: „Rožanec, ti moraš hoditi k risanju. Kar zapisal te bom.“ A Rožanec se je bal risanja in prosil je tako dolgo, dokler ni gospod razrednik odnehal od svoje zahteve. Ali bi Ti, ljubi Josip, takega človeka ne

imel rad? — Antona Gorca pa poznaš, saj je bil do tretje šole v Novem mestu, potem je prišel pa v Ljubljano, v Alojzijevišče. Tako vselega človeka ni v celem razredu, kakor je on, pravcati Dolenjec. Od starega očeta je zvedel vse mogoče vraže in pravljice in povesti iz turških časov. Letos je začel delati pesmice. Prva je bila o Turkih, ki so oblegali neki grad na Dolenjskem in bili porušili zid, a grajščak je bil premeten, pa je dal po noči obesiti bele rjuhe pred luknje v zidu, in drugo jutro so se Turki čudili: „Bogme, ti gjavri po noči popravijo, kar mi po dnevu razbijemo“, in so šli. Pred šolo, ko so drugi vpili ali prevajali Cezarja, pomignil mi je ter mi jo na tihem prebral,

Granovitaja paláta v Kremlju.

da naj izrečem sodbo o njej. Meni je bila všeč in sem mu jo tudi pohvalil, samo na neke rime sem ga opomnil, da niso „ribniške“, kakoršne hoče imeti Levstik. Sedaj mi zaupa večkrat kako pesmico; vse so zložene po narodnih pravljicah, katere je slišal od svojega starega očeta. Ali se ni tudi Jurčič največ naučil od svojega deda? To že vidim, da ste Dolenjci ohranili največ starih običajev in pravljic. Če Bog dá, o počitnicah Vas spoznam natančneje. Ako so vsi Dolenjci tako veseli, kakor Gorec, no, potem ostanem kar pri Vas. Ti ne veš: v trenutku pozabi vso žalost. Včasih dobi kako dvojko v latinščini ali grščini, ker rajši misli na turške vojske in na čarovnice in mōre, kakor pa na dolgočasne aoriste; po uri pa ves žalosten

pride k meni: „Oh, Ivan, kako sem jaz nesrečen!“ „Nič ne maraj, Tone, — potolažim ga jaz — jedna dvojka vtone med boljšimi redi.“ „Saj res!“ In Tone se zasmije, pa počí s prsti in — vse gorjé je pozabljeno. Kako ne bi bil človek s takim veselim tovarišem prijatelj? — Ali pa z Domnom! Letos opravljava skupaj Alojzijevo šestnedeljno pobožnost. On je vedno jednak, vse obrača na Boga. Ko smo dobili zadnjo latinsko nalogo nazaj in sem mu potožil, da sem tako neumno napako napravil, zapisavši *sua interest* mesto *eius interest*, zavrnil me je, rekoč; „Ivan, Ivan, kako smo zaslepljeni; če v latinski nalogi naredimo napako, nas tako strašno boli in peče, če jo pa pred Bogom naredimo, če storimo greh, nas pa tako